

Naša Ivanka.

(Spisal —è.)

ilo je zimskega popóludne. Otroci so se zbrali okolo gorke peči, igrali se in kričali, a starejši sestri in mati so pri mizi šivale. Zunaj so naletavale goste snežinke, pa je bilo zato še bolj prijetno v gorkei sobi. Čudno, da se je Ivanka najprej naveličala glasnega otročjega upitja, pa je zato pritekla k materi in sedla na podnožnik k materinim nogam.

— Mama, kako lepi so óni beli metuljčki, ki tam zunaj letajo po zraku — dejala je in pokazala z ročico snežene kosmiče.

— Kaj nè, da jih angeljčki trosijo na zemljo? Jaz bi tudi želela biti tak angeljček! —

— Saj bi lahko — dejala je mati — le pridna bodi in poslušna, moli rada ljubega Bogá in priporočuj se svojemu angeljčku váruhu. Vidiš tvoj bratec je bil tudi dober, pa je zato zdaj v nebesih pri angeljčkih. —

— Povejte mi nù, mama, kaj o mojem bratci, povejte! — prosila je Ivanka.

— Nù, pa ti povem, ako bodeš pridna. Tvoj bratec je bil ravno takó velik, kakor si zdaj ti. Priden je bil, in zato ni nič čudno, če smo ga vsi ljubili. Nikdar ni žalil očeta niti mene, nikdar ni jokal in vse je storil, kar se mu je reklo. Ker je bil takó priden, spomnil se je vselej sv. Nikolaj najbolj na njega, — najlepših stvarij je prinesel le njemu. Dobil je vselej mnogo lepih podobie, konjička, puško, piščalko, zlatih orehov in mnogo drugih dobrih in lepih stvarij, le šibe brezovke nikdar ne, kakor so jo dobili njegovi starejši bratci. Saj je pa tudi takó lepo molil k svetemu Nikolaju!

Zopet se je približaval sv. Nikolaj! Hej, kako se ga je veselil naš ljubi Tonček! — „Kaj ne mamica, priden sem bil, in sv. Nikolaj ne bode pozabil na mene?“ — popraševal me je večkrat. Vender, veselil se ga je zamán. Nekaj dni popreje za-bolelo ga je nekaj v vratu in moral je v posteljico. Bolelo ga je takó zeló, da se je kar zvijal od bolečin, vender ni bil siten, le poprašal je včasih, kaj mu prinese sv. Nikolaj. In pričakal ga je. Prinesli smo mu svetnikove darove na posteljico, pogledal jih je, nasmejal se, vender okusil ni nobene stvarce. Bilo mu je huje in huje in še tistega jutra — — ravno na dan sv. Nikolaja — zaprl je svoji svetli očesci za vselej. —

Zalesketale so materi solzé v očéh.

— In kje je zdaj naš Tonček? — poprašala je Ivanka.

— On je zdaj v nebesih in tamkaj mu je dobro, boljše kakor tukaj pri nas. Igra se s krilatimi angeljčki, prepeva ž njimi nebeške pesence ljubemu Bogu v slavo in dobiva vedno lepih zlatih darov od sv. Nikolaja. —

— Oj mamica, jaz bi šla tudi rada v nebesa, bila bi rada pri Tončku, saj ga še nisem videla nikoli. Kaj ne tam gori je? — vzkliknila je Ivanka, tekla k oknu in pokazala z nežno ročico na nebó, od koder so padale še vedno goste snežinke. — In od zgoraj se vidi doli k nam! On zdaj na nas doli gleda. Oj mili moj Tonček,

ali bi bila rada pri tebi — govorila je Ivanka in odhitela zopet k svojim bratcem k peči, kjer so se še dolgo dolgo razgovarjali o nebesih in svojem bratu Tončku . . .

* * *

Minulo je nekaj mesecev in vračala se je z juga cvetoča, dehtéča vzpomlad. Sneg je skopnel, pokazala se je zelena travica, a na obronkih so vzklike prve cvetice. Otroci so se zbrali na vaškem travniku, igrali se in prepevali, da je bilo veselje. Tudi Ivanka je bila ondù s svojimi bratci.

Ali nevaren je lep vzpomladanski dan. Solnčece takó gorko pripeka, da človek kar pozabi, da ni še dolgo, odkar se je poslovil od nas beli strije in je odšla mrzla zima. popihne mrzel veter in evo nevarnega prehlajenja! Tudi naša Ivanka se je prehladila pri otročjih igrah in prišla prehlajena domóv. Mrazilo jo je po šibkem telesu, bolela jo je glavica in kašljala je. Mati jo je hitro spravila v posteljo. — „To bode pomagalo!“ — mislila si je. Ali motila se je dobra mati. Ivanka je le tožila, kakó jo vse boli. Bilo je najhuje, ker deklica ni znala niti prav povedati, kje jo boli. Kar nič več ni vstala. Le na materinih rokah odleglo jej je malo.

— Tiho, tiho Ivankica — tolažila jo je mati — jutri pojdem v mesto k zdravniku in prinesla ti bodem lepih, lepih stvari. Ti bodeš vstala in igrala se zopet z bratci in sestricami. —

— Le prinesite, mama! In ne pozabite puničke za mene in tudi konjička, da ga odnesem našemu Tončku. Kaj nè, saj ni daleč v nebesa? Tjà na oni hribček pojdem, potrkam na nebeška vrata in izvestno mi jih odpró, da vidim Tončka in mu dam konjička. Kaj ne mama?

Pritisnila je mati bolno hčerko na svoje prsi in jo poljubila na vroče čelo.

Ivanki ni bilo nič bolje. Kaj so hoteli? Odpeljala se je mati v mesto k zdravniku po zdravila in kupila mnogo lepih stvari za dobro Ivanko. Ali prinesla jih je prepozno. Dokler je bila mati v mestu, prišli so angeljčki k bolnej Ivanki — izvestno jih je poslal njen bratec Tonček — in odnesli so njeno nedolžno dušico v nebesa. Zdaj jej pač ne bode treba hoditi na óni hrib in trkati na nebeška vrata. A darov tudi ne potrebuje, saj jih bode dobila v nebesih lepših in dragocenejših. To jo bode vesel njen bratec Tonček in ona njega. Letala in igrala se bodeta v družbi angeljčkov krilatecv. Pa zakaj neki jočeta roditelja, zakaj jočejo bratci in sestrice ob odru mrtve Ivanke? . . . Saj je njej mnogo lepše, kakor pa njim . . .

S i r o t a.

To je bilo še takrat, ko so v Ljubljani majhne otroke kupovali.

Pri Pobirku so tudi kupili tako dete. Lizika mu je bilo ime.

Rasla je naša Lizika, lepo rasla in hitro rasla. Dvanajst let je izpolnila o svetej Elizabeti. Ker niso imeli niti poslov, niti drugih domačih, privadila se je vže vsakemu ženskemu delu v zgodnej mladosti. V šolo ni hodila Bog vé kaj, ker je bilo do fare dobri dve uri. Toliko pa je vender-le hodila, da se je naučila